

[Hans Larsen-Ledet]

forædlingsafgift af egen udsæd, og det er vel for så vidt en holdning, der er blevet støttet af Folketinget så sent som i januar 1991, hvor der blev truffet beslutning om Danmarks tilslutning til et direktiv om artsbeskyttelse af bioteknologiske opfindelser, som var betinget af, at landmændenes ret til at så af egen avl ikke skulle udsættes for afgiftsbetaling.

Nu er der opstået en ny situation, idet vist flertallet af EU-lande nu er interesseret i en forandring på området, og det har, efter hvad der foreligger oplyst over for mig, i hvert fald fået dansk landbrug til at overveje den nye situation. Og meget realistisk siger dansk landbrug, at står vi udenfor, så har vi ingen indflydelse.

Jeg oplever landbrugets holdning i dag som, at det er parat til at sige ja, hvis der bliver vist tilstrækkeligt hensyn til dets ønsker og det vil være muligt at opretholde dets nuværende status med retten til at bruge egen udsæd.

Jeg tror, der er almindelig tilfredshed med, at de mindre ejendomme helt fritages for afgiften. Jeg kan måske tilføje, at der er ingenting, der tyder på, at regeringen har synkroniseret sin opfattelse på det punkt, for der er altså forskellige opfattelser i regeringen på det punkt. Det vil også fremgå klart, når jeg siger, at vi fra radikal side er parat til at gå ind for, at de mindre ejendomme fritages for afgiften. Det ser vi i en masse andre forhold. Når der f.eks. er tilskud fra EF, er der også nogle bundgrænser, hvor de mindste ikke kan komme i betragtning, idet omkostningerne i forhold til omfanget er så forholdsæssigt store, at det i sig selv er en begrundelse for det. Der kan også være andre begrundelser.

Vi må nu forvente, at landbrugets frem og tilbageholdning – og en sådan har det i nogen grad haft efter min opfattelse – er forbi nu, fordi man på den ene side nok vil være fri for afgift på egen udsæd, mens der på den anden side er en vis forståelse for, at forædlingsvirksomhed kræver indtægt et sted fra. Det er klart, at det at udvikle nye sorter kræver kapital, og derfor kan man altså bruge en forædlingsafgift. Somme tider kan det være medvirkende til, at man kan finde de allerbedste sorter, som landbruget har behov for, og som landbruget efterspørger.

Landbrugets forudsætning er, at man får afgørende indflydelse på størrelsen af afgifterne

og provenuets anvendelse. Jeg ved ikke, hvordan man i praksis har tænkt sig at administrere landbrugets indflydelse i danske og udenlandske forædlingsvirksomheder. Måske kan landbrugsministeren fortælle os noget herom.

Men i øvrigt kan jeg på Det Radikale Venstres vegne give tilslutning til forslaget, hvis der kan findes frem til en løsning, der er praktisk administrerbar, og som på væsentlige punkter imødekommer vort landbrugs ønsker og interesser. Jeg synes, det er en realistisk holdning, landbruget er ved at indtage på det område, og den forpligter os til at finde en praktisk og farbar løsning.

(Kort bemærkning).

Rønholt (KF):

Jeg forstod på hr. Hans Larsen-Ledet, at der var forståelse i Det Radikale Venstre for, at forædlerne får en passende afgift, således at planteforædlerne fortsat kan udvikle nye planter; det er jeg helt enig i. Men så tilføjede hr. Hans Larsen-Ledet, at han havde sympati for tanken om, at de mindre brugere skulle fritages. Derfor vil jeg spørge, om det ikke er rigtigt, at jo flere man fritager for betaling, desto dyrere bliver det for de øvrige. Kan hr. Hans Larsen-Ledet bekræfte det?

Lysholm Christensen (KRF):

Først vil jeg godt sige tak til ministeren for redegørelsen vedrørende forordningen om EF-sortsbeskyttelse.

Vi taler i disse tider meget om åbenhed i EU-systemet, og debatten i dag er et godt eksempel på, at vi lever op til åbenheden i vort eget parlament. Sagen hører jo retteligt til i Markedsudvalget, men nu, hvor vi har en binding på en dagsorden med et flertal, som ikke er det samme som i den nuværende regering, er det jo helt naturligt, at sagen bliver trukket ned i folketingssalen til almindelig åben debat og drøftelse. Så her lever vi fint op til kravet om åbenhed i denne sag, som har været diskuteret gennem lang tid i forskellige udvalg og i Europa-Parlamentet.

Årsagen til debatten er jo bl.a., at vi har denne dagsorden fra den 24. januar 1991, hvor det bl.a. hedder, at landmandens ret til brug af egen udsæd uden betaling ikke må begrænses. Den ordlyd har ikke været uden virkning; den har været med til at præge debatten i de år, der